

Исторически разказъ

Файтонътъ на Чобана, съ трима млади пжтници, излѣзе отъ Търново и леко затрополи по шосето за Севлиево. Априлскиятъ день свѣтѣше въ прѣсната и свѣжа зеленина на ниви и дървета, които леко се кждрѣха отъ утрения вѣтрецъ.

Пжтниците, намѣрили се сами срѣдъ подмладената природа, започнаха да се разговарятъ свободно. Така изминаха повече отъ половината пжтъ. Внезапно вѣтрътъ се усили, надвесиха се бурни облаци и свѣтлиятъ день изведнажъ потъмнѣ. Рукна пороенъ дъждъ и бурята зафуча.

— Чобане, кжде скри револверитѣ и книгата? Да не се намокрятъ? — единъ отъ пжтниците запита файтонджията.

— Нѣма, Стефано, въ сандъчето сж, на което съмъ седналъ.

— Пази го, че следъ нѣкой-другъ день ще ни трѣбва. Възстанието е подготвено въ цѣла България и ние скоро ще трѣбва да развиемъ знамето на свободата.

— Зная, дано Господъ ни помогне.

— Дано! Той помага на униженитѣ.

Въ това време, презъ гжстата мрежа на дъжда застана предъ файтона единъ пешоходецъ съ магаре, натоварено съ две кошчета, пълни съ вълна и памукъ. Подъ гюрюка се подаде главата на Стефана и като видѣ магаретата, стреснато извика:

— Що щешъ тука, бай Никола?

— Тебе чакамъ. Пратиха ме нашитѣ отъ Севлиево да ти кажа, че турцитѣ искатъ да те арестуватъ. Сжщо и Иванча, — като съгледа вториятъ пжтникъ въ файтона. — Бѣгай още сега въ Балкана.

Двамата пжтници, Стефанъ Пешевъ и Иванъ Устабашиевъ слѣзоха отъ файтона и изчезнаха въ нивята подъ проливния пролѣтенъ дъждъ. Въ файтона остана третиятъ, най-малкиятъ пжтникъ, Петъръ, братчето на Стефанъ. Файтонътъ продължи пжтя си за Севлиево, а следъ него закрета съ магарето комитетскиятъ куриеръ Никола Гелинчето.

Двамата пжтници не можаха да